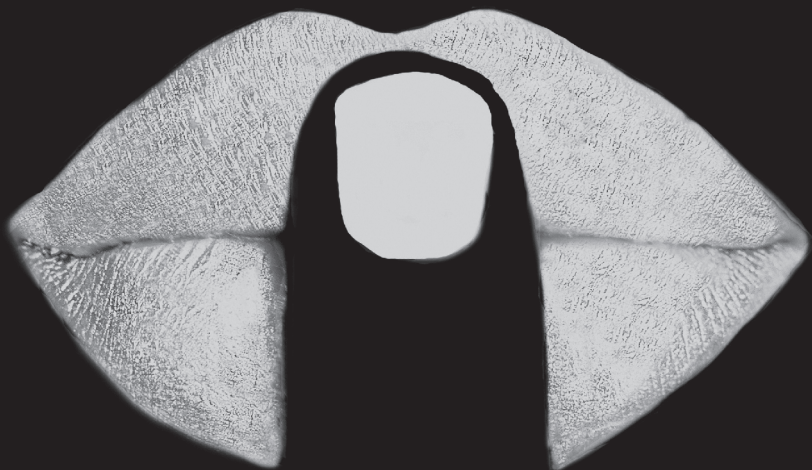

/EROS COP

Alissa Nutting

**Lecții
periculoase**

Traducere din engleză de
Teodora Neagu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Roxana Iordache

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: shutterstock.com/ @Little Moon

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Vlad Condur

Corectură:
Irina Botezatu
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Nutting, Alissa

Lecții periculoase / Alissa Nutting; trad.: Teodora Neagu. –

București: Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0617-2

I. Neagu, Teodora (trad.)

821.111

Titlul original: Tampa
Autor: Alissa Nutting

Copyright © 2013 by Alissa Nutting

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

Capitolul 1

Mi-am petrecut ultima noapte dinainte de începerea școlii într-o stare continuă de excitație, masturbându-mă pe furiș la marginea patului, fără să reușesc deloc să adorm. Mă băgasem în pat cu o lenjerie de mătase, bineînțeles camuflată de halat, astfel încât soțul meu Ford să nu mă depisteze. Întotdeauna îmi dă planurile peste cap. Mi se pare caraghios cum lumea crede că eu și Ford formăm cuplul perfect, bazându-se doar pe felul în care arătăm.

— Voi doi arătați ca și cum ați fi câștigat loteria genetică la categoria Miss și Mister, a spus fratele lui Ford (și cavalerul lui de onoare), în discursul pe care l-a ținut la nunta noastră. Cu o voce plină de invidie, a adăugat apoi că fețele noastre perfecte par modificate în Photoshop. În loc să încheie cu vreo urare în cinstea noastră, după această ultimă remarcă a lăsat pur și simplu microfonul pe masă și s-a întors la locul lui. Partenera cu care venise la nuntă avea un „ochi leneș“, lucru pe care, din politete, noi ceilalți ne-am prefăcut că nu-l observăm.

Având în vedere că toți îl considerau pe Ford un bărbat atrăgător, nu aveam cum să nu susțin același lucru.

— „Arată *prea bine*“, mi-a zis, oftând, o colegă de facultate, după prima noastră întâlnire în patru. „Nici măcar nu mă pot uita în direcția lui, fără să simt că mă împunge ceva între picioare“, a adăugat ea.

Adevărata mea problemă legată de Ford este, de fapt, vârsta lui. Ca toți bărbații cu care te căsătorești pentru bani, este mult prea în vârstă. E drept că, dacă ținem cont de cei 26 de ani ai mei, nu suntem atât de departe unul de altul. Dar, la 31 împliniți, el a depășit deja cu 17 ani orizontul meu de interes în materie de sex.

Aș spune, totuși, că a meritat să mă căsătoresc cu el fie și doar pentru inel — prezența acestuia pe mâna mea a temperat avântul cu care tot felul de bărbați idiomi se dădeau la mine zi de zi, când ieșeam în oraș. În plus, desigur că e un inel foarte frumos. Ford e polițist, dar familia lui are o grămadă de bani. Am sperat că toată averea aceasta o să mă țină ocupată, dar a avut efect invers — acum îmi pot îndeplini orice dorință, mai puțin pe cele sexuale. La doar câteva săptămâni după nuntă, am început să simt cum libidoul meu nesatisfăcut se urca pe pereții frumos tapetați ai casei noastre de la marginea orașului. La cină, începusem să stau cu picioarele încrucișate cât puteam de strâns, de teamă că, dacă le îndepărtam cât de puțin, s-ar fi auzit un tânguit ascuțit, capabil să spargă paharele de vin din cristal. Chiar credeam că așa ceva se putea întâmpla. Șuvoiul de dorințe crescuse atât de puternic înăuntrul meu — formând un circuit electric între tâmple, sâni și coapse — încât momentul în care pofta avea să preia controlul asupra labiilor mele, făcându-le să vorbească precum un ventriloc, părea de neevitat.

Nu îmi mai puteam lua gândul de la toți băieții pe care urma să îi am la clasă. Nu știu sigur dacă asta e adevărata cauză, dar cred că de vină a fost prima mea experiență sexuală — la 14 ani, în subsolul lui Evan Keller, care mi-a imprimat, începând de atunci, un model

clar de excitație — am încă amintiri vii de la acea întâlnire. Eram cu puțin mai înaltă decât el, ceea ce mă făcea să mă simt ca o semizeiță pe lângă un pământean: de fiecare dată când ne sărutam, trebuia să mă aplec puțin ca să ajung la buzele lui. Fiind mai scund, a stat deasupra, făcându-și numărul cu o determinare demnă de un jocheu superpremiat, până când întregul corp i s-a acoperit de transpirație. După ce a terminat, m-am dus la baie și l-am chemat; cu o curiozitate amestecată cu melancolie, ca și cum s-ar fi lăsat transpus de imaginea unui acvariu, a privit la resturile himenului meu, atârnând în apa albastră din vasul de toaletă, ca la ultimul supraviețuitor al unei specii extrem de prospere, în alte vremuri. Tot ceea ce simțeam eu era o însuflețire înălțătoare: mi se părea că tocmai trăisem prima zi din adevărata mea viață.

După câteva luni, când Evan a avut un puseu de creștere, dinamica noastră sexuală s-a schimbat, așa că l-am părăsit și m-am lansat într-o serie de întâlniri cu băieți mai mari, de liceu, care îmi provocau repulsie, pentru ca la un moment dat să înțeleg că ceea ce mă atrăgea cu adevărat se afla cu câțiva ani în urmă. La facultate, m-am cufundat în studierea perioadei clasice, găsind ca singură alinare a frustrării mele sexuale textele care descriau vechi bătălii cu vărsări masive de sânge. După primul an de școală, când l-am cunoscut pe Ford, m-am reorientat spre învățământ, așa că acum eram, în fine, aranjată cu o profesie care să îmi permită să rămân mereu la nivelul clasei a opta.

Nu, în niciun caz nu aș fi vrut ca Ford să se înfrupte din prăjitură înainte ca eu însămi să mă pot bucura de roadele tuturor anilor de studenție și de profesor suplinitor. În acea noapte am trecut printr-un adevărat ritual, aranjându-mă până la cele mai mici detalii, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru, așa cum ai pregăti o casă înainte de o serie de vizionări ale potențialilor cumpărători. Mi-am ras și dat cu cremă picioarele, subsuorile și pubisul; fiecare dintre loțiunile pe care mi le-am aplicat avea aromă de căpșuni. Voiam ca întregul meu corp

să pară un fruct gata să fie mâncat. În loc să miroasă a ceva vechi de aproape trei decenii, scopul meu era ca părțile alunecoase ale sexului meu să poarte gustul gelului de ras semitransparent, de culoare roz, pe care-l folosisem, iar roșul nisipiu al sfârcurilor să amintească de crema de piersici cu care îmi făcusem peeling. Mi-am acoperit sânii cu un strat de mască hrănitore, pe care am lăsat-o să se odihnească timp de zece minute, (timp în care m-am ras) în speranța că îi vor prelua aroma; crema s-a întărit ca o glazură și stratul ca un mulaj subțire și crocant a luat forma excitației mele. După ce am înlăturat părul de pe fiecare centimetru de corp, m-am minunat de spuma colorată care plutea în chiuvetă. M-a dus cu gândul la băuturile cu înghețată care se serveau la balurile bobocilor din liceu.

Ce aveam să mă mai distrez curând făcând pe însoțitoarea la astfel de evenimente! Poate aș fi putut chiar să valsez cu unul sau doi elevi mai îndrăzneți, de amuzament — băieții m-ar lua cu încredere de mână și m-ar conduce până în mijlocul ringului de dans, dându-și seama, abia când corpurile noastre ar fi lipite, că pot simți mireasma și pulsațiile excitației mele, aflată la doar un strat de haine distanță, sub rochie. M-aș putea lipi subtil de ei, zăpăcindu-i cu un râs vesel și cu o conversație ușoară susurată la ureche, printre buzele umezite. Bineînțeles, înainte să le spun acele cuvinte deocheate, m-aș uita într-o parte cu o privire indiferentă, ca și cum nu se întâmplă nimic și ca și cum nici măcar nu îmi dau seama că pelvisul meu netezește pantalonii lor (de costum închiriat) chiar în zona penisurilor în erecție. Ar fi nevoie, desigur, ca băiatul respectiv să fie genul care să se țină cu firea, un puști care nu ar reproduce o asemenea mărturisire în fața mamei sau tatălui său, care ar înțelege printre cuvinte și care ar rememora faza numai în cele mai intime momente din viața sa de adult, stând pe întuneric, amețit de băutură: eventual, după o cină de afaceri, înainte de a adormi în hotelul ieftin unde era cazat, după ce și-a sunat nevasta și a vorbit la telefon și cu copiii, apoi a dat

peste cap trei sau patru sticlute mici de whisky luate din avion, și-a potrivit alarma pentru a doua zi și s-a lăsat să cadă pe pat, cu o mână strângându-și organul tot mai erect sub efectul amintirii care încă îl bântuie — oare chiar a auzit bine ce i-am spus? Nici mai mult, nici mai puțin decât între pereții școlii, în mijlocul notelor zgomotoase ale hitului pop din acel an, un cântec pe care îl ascultase la primul lui job de la mall, în timp ce împătorea cămăși și saluta mamele cu copii ce intrau în magazin — chiar îi șoptisem acele cuvinte la ureche? *Dar am simțit-o*, și-ar fi răspuns, referindu-se la amintirea cuvintelor mele formându-se în aerul cald, o frază ca o respirație care s-a disipat în câteva secunde, înainte să o poată înțelege sau fixa în memorie. Pentru tot restul vieții sale, o parte din el va rămâne mereu pe acel ring de dans, nesigur și dornic de o clarificare. Într-o asemenea măsură încât, adult fiind, în acel hotel, ar fi fost capabil să renunțe la o grămadă de lucruri pentru a-și găsi liniștea pe care i-o furasem, pentru ca cineva să îi poată confirma că, într-adevăr, *se întâmplase aievea*. Iar eu, la rândul meu, voi ști pentru totdeauna că el va ști, chiar dacă nu va fi sigur, că mi-am frecat pubisul de capul penisului lui, că l-am apăsât ca pe o fotografie pe care o învălui pentru posteritate sub folia unui album foto, în timp ce i-am șoptit acea dorință: *vreau să miros cum îți dai drumul în pantaloni*.

✱

Ora matinală la care începeau cursurile la liceul Jefferson era un mare motiv de mândrie: 7:30 dimineața. Practic, băieții veneau adormiți, având corpul în diferite faze reminiscente ale poluției nocturne. De la catedră puteam vedea cum își frecau pantalonii pe sub mese, puteam să le observ rușinea, în timp ce mâinile lor se luptau cu organele genitale semierecte, ca să le țină sub control.

Un alt avantaj era că obținusem o clasă anexată clădirii principale a școlii. De fapt, erau niște barăci în spatele școlii, cu uși care se

puteau încuia și, din care, mai ales dacă aparatul de aer condiționat era pornit, era imposibil să auzi de afară ce se petrecea în interior. La întâlnirea din luna iulie a corpului profesoral, care avusese loc la cantină, niciunul dintre ceilalți dascăli nu s-a oferit să predea într-o astfel de „unitate mobilă” — ar fi însemnat să meargă în fiecare dimineață un pic mai mult, să fie nevoiți să se ducă la toaletă în corpul clădirii, să stea sub o umbrelă ca să descuie ușa clasei, atunci când ploua. Dar eu am ridicat mâna, făcând pe eleva silitoare, și am cerut să fiu alocată într-o baracă.

— Îmi plac jocurile de echipă, am declamat, expunându-mi dan-tura într-un zâmbet larg. Gâtul directorului-adjunct Rosen s-a înroșit; mi-am coborât capul, astfel încât să nu existe nicio îndoială că ochii îmi erau îndreptați spre șlițul lui, apoi mi-am strâns buzele, i-am prins privirea și i-am adresat un zâmbet plin de înțeles: *bineînțeles că, pornind de la „jocuri de echipă”, te poți duce cu gândul la mine făcând sex în grup*, am încercat să îi transmit din priviri. *Nu e nicio problemă.*

— Foarte drăguț din partea ta, Celeste, a răspuns, aprobând din cap și încercând să noteze; însă, ce să vezi... taman atunci și-a scăpat pixul, s-a aplecat să îl ridice, iar apoi, și-a dres vocea surescitat.

— Cum spuneam, a răbufnit din spatele meu Janet Feinlog.

Janet, profesoara de istorie universală, chelea prematur; vopseaua închisă pe care și-o aplicase singură, acasă, pe smocurile subțiate de păr nu făcea decât să îi scoată și mai mult în evidență zonele descoperite ale scalpului. La fel ca majoritatea altor defecte fizice, nici acesta nu venise singur. Ciorapii de compresie pe care îi purta făceau să pară că gambele și gleznele ei aveau textura cartonului ondulat.

— Clasele ar trebui alocate pe principiul seniorității, a adăugat Janet.

— De acord, am spus. Sunt ultima venită. Așa e corect. Apoi i-am adresat lui Janet un zâmbet exersat dinainte, pe care ea însă nu mi l-a întors. În schimb, și-a scos din geantă o batistă îngălbenită în care a

tușit, privindu-mă de parcă aș fi fost un cumplit rod al imaginației sale, care ar fi putut dispărea pur și simplu dacă plămânii ei ar fi scuipat suficientă spută.

Să am o clasă mobilă însemna că puteam să o personalizez după voia mea. Aveam să îi pun draperii opace, să-mi aduc parfumul preferat și să le stropesc cu el, la fel și pernuța de pe scaunul rotativ de la catedră. Deși încă nu știam care dintre băieții din clasa a opta cărora urma să le predau engleză aveau să fie preferații mei, m-am lăsat ghidată de numele lor și am făcut un mic ritual voodoo, ridicându-mi colțul rochiei până la „buretele de umezit“ pe care îl țineam între picioare, trecându-mi degetul peste el și scriind apoi numele băieților pe băncile din primul rând, în speranța că magia îi va face să se așeze fix pe locurile potrivite, cu hormonii gata să citească textul invizibil. M-am frecat pe sub catedră până m-am iritat, iar scaunul mi s-a udat, gândindu-mă că aerul întinat de feromoni le va transmite acelor elevi tot ceea ce eu nu aveam voie să le spun cu voce tare. Cu picioarele desfăcute la marginea biroului, mi-am lăsat labiile umflate să se apropie periculos de mult de colțul ascuțit, începând apoi să alunec înainte și înapoi, cu punctul fierbinte dintre picioare apăsând pe stratul rece de lac. Ah, colțurile astea! Dacă nu eram atentă când mă ridicam, aș fi putut să mă zgârii cu ușurință pe interiorul coapsei.

Catedra dreptunghiulară din lemn, această piesă centrală a clasei, suficient de lungă încât să mă pot întinde pe ea, purta o semnificație cumva simbolică, având o suprafață atât de fină și totuși fiind delimitată de patru puncte ascuțite, potențial periculoase — un memento pentru mine să nu cumva să încalc limitele. De fiecare dată când am vizitat clasa în zilele dinaintea începutului școlii, m-am întins pe acea masă, apăsându-mi șira spinării pe lemnul ei și privind tavanul nefinisat, în timp ce îmi depărtam și îmi apropiam picioarele; de la mijloc în jos mă mișcam ca și cum aș fi făcut un înger pe zăpadă. Când, în sfârșit, decideam să cobor, îmi împingeam intenționat un colț în

anus, pentru a lua cu mine o senzație de durere pe care să o port ca pe un premiu de consolare, până la începerea cursurilor. Când închideam aparatul de aer condiționat de la fereastră și pufăitul acestuia înceta, mereu aveam impresia că îmi scot din priză aparatul de fabricat fantezii. În liniștea care se așternea, clasa se preschimba: mirosul secrețiilor mele era înghițit de cel al pereților lăminați cu imitație de lemn. Particulele de praf de cretă plutind în razele soarelui păreau să se oprească în loc, ca niște găze mici pietrificate de lumina puternică. Când aerul condiționat era pornit, aceste particule se agitau cu frenezie, alergând în bătaia aerului ca niște celule epiteliale moarte ce scrutau încăperea, pentru a-și găsi o gazdă. Și, de fiecare dată, înainte să plec, îmi scoteam limba umedă în bătaia acelei lumini dulci, încercând să o pescuiesc în cercuri, și sperând să fiu satisfăcută că am prins ceva, chiar dacă mult prea mic pentru a-l putea simți.

✱

La ora 5 în dimineața primei zile de școală, așteptarea îmi provocase deja o stare febrilă. Am dat drumul la apa de la duș și mi-am ridicat un picior pe marginea căzii pentru a-mi putea inspecta vulva, până când oglinda s-a aburit și mi-a obturat vederea. Unghiile mele, lăcuite ca niște cireșe pătrate, cu un roșu strălucitor, au făcut loc pentru o ultimă privire în oglindă, cinci dâre subțiri ca niște jaluzele, printre care puteam remarca pagubele pe care mi le provocasem peste noapte; întreaga zonă genitală îmi era umflată și întărită. Desfăcute de degetele mele, labiile arătau ca o inimă despăcată. Mi-am înclinat pelvisul și m-am ridicat pe vârful picioarelor, ca să pot vedea mai bine. Era imposibil să nu mă încerce o senzație de panică și de întristare văzându-le cum se închideau și se îmbrățișau de unele singure — nici urmă de degete subțiri de adolescent, asemenea unei insecte ce se zbate, nu le cercetase încă. Am încercat să mă eliberez cu ajutorul jetului de apă caldută. Cu gândul la băieții pe care urma să îi întâlnesc în numai

câteva ore, dulceața gelului de duș pe care mi l-am turnat peste sâni a părut să fermenteze și să se ridice în aer, sub forma unui alcool toxic. Am zâmbit, imaginându-mi-i cum vor inspira aroma șamponului de mere verzi cu care îmi spălaseram coama blondă; în ciuda gustului amarului de chimicale pe care îl avea spuma șamponului, atunci când una dintre șuvițe mi-a alunecat pe față, m-am văzut nevoită să o iau în gură și să o sug. În curând, m-am simțit atât de amețită, încât a trebuit să mă las în genunchi pe faianța căzii; am scos cu înfrigurare capul dușului din mânerul în care era atârnat și mi l-am dus între picioare, așa cum îți tragi masca de oxigen din plafonul avionului când apare pericolul scăderii presiunii din cabină, nesimțind altceva în afară de teamă, amestecată cu speranța că vei supraviețui.

M-am dezumflat când, înainte să plec de acasă, am verificat prognoza meteo: era așteptat un nivel record al umidității. Mă exaspera gândul că, până la finalul zilei, machiajul avea să mi se întindă, iar părul mi se va încreți. În timp ce eu blestemam vremea, Ford a ieșit din dormitor cu o semierecție și s-a întins, cu un căscat larg, în fața ferestrei dinspre răsărit.

— Succes, iubito! mi-a strigat. Ce dimineată frumoasă!

Am trântit ușa și am plecat.

Deloc surprinzător, temperatura din amfiteatrul școlii era aproape de nesuportat. Ne adunaserăm la cererea directorului Deegan, care, fără să mai piardă vremea, s-a lansat într-un discurs menit să ne mobilizeze. La fel ca toate discursurile lui, și cel de azi avea la bază un singur instrument retoric — după fiecare propoziție, întreba *dacă îi dăm dreptate*.

— Dumnezeule! a exclamat lângă mine domnul Sellers, profesorul de chimie, făcându-și vânt, pentru a se răcori. De parcă elevii nu aveau deja suficiente gloanțe pe țevă. Acum va trebui să intru la clasă și cu cămașa udă la subraț, a adăugat el.

Janet continua să ronțăie sonor; am presupus că mânca cereale, dar după ce i-am aruncat câteva priviri cercetătoare, mi-am dat seama că, de fapt, ronțăia o aspirină.

Mi-aș fi dorit să o iau la fugă spre clasa mea; mă gândeam că primii elevi se adunau deja acolo. Simțeam o ușoară arsură la ceafă; întregul corp îmi ardea de întrebări. Mă simțeam ca o mireasă plină de speranță, în dimineața unei căsătorii aranjate: aveam șansa să întâlnesc pe cineva care urma să mă cunoască în cel mai intim mod posibil.

— Nu sunt dușmanii voștri, a subliniat directorul Deegan; restul profesorilor au izbucnit într-un râs energetic.

— Eu așa aș fi zis, a lătrat Janet.

Domnul Sellers a încuviințat plin de înțelegere, cu niște mișcări aprobatoare din gât care îl făceau să semene cu un papagal.

Dintr-odată, privirea lui Janet m-a ținut. Râsetele politicoase din încăperea au părut să se estompeze, de parcă tăcerea cu care îi răspunsesem la glumă ajunsese la ea ca un strigăt; ba încă și mai grav, îmi surprinsese și expresia feței — un dispreț nedisimulat. Cel mai probabil, toți anii de când preda la școală îi înzestraseră senzorul împotriva batjocurii cu o acuitate supranaturală. Când mi-am dat seama cum mă privea, fața mi s-a întins într-o grimasă, dar nu a reacționat în niciun fel.

— Monitorizarea fumatului în toalete trebuie făcută permanent, a continuat Deegan.

Am urmărit limba ceasului cu privirea, prefăcându-mă că mă gândeam la cuvintele sale. După 30 de secunde, m-am întors din nou către Janet, dar ea încă mă fixa. Când a sunat clopoțelul, și-a mai băgat în gură câteva aspirine, de parcă ar fi mestecat niște alune la o halbă de bere, dar tot nu a clipit.

— Succes, armăsarilor! și-a încheiat, în fine, discursul directorul Deegan, cu un entuziasm parcă îndelung exersat.

Zumzetul a sute de elevi umplea deja holurile de dincolo de ușa, astfel că, pentru o clipă, îndemnul lui a părut să fi pornit la trap întreaga herghelie. I-am privit fața zâmbitoare și mâinile ridicate cu entuziasm deasupra capului.

— Succes, armăsarilor! a repetat de câteva ori, cu un talent demn de un personaj animat.

Am fost primul membru al corpului profesoral care a părăsit încăperea. Pe holuri, aerul era deja încărcat de mirosul înțepător al transpirației adolescenților. Hohote puternice de răs și chiote, din cele asociate cu gâdilatul cu forța, se auzeau din toate direcțiile. Pe măsură ce îmi croiam drum spre ușa de la ieșire, aburii de parfum folosit din belșug pluteau printre grupurile care se dădeau în spectacol; zgomotul produs de ușile casetelor din metal de la vestiar, în timp ce se închideau și se deschideau, mă făcea să mă înfior. În scurt timp, tot puhoiul de elevi de pe holuri a luat forma unei cirezi care se deplasa la unison. Pe măsură ce se îndreptau spre clasele exterioare, cum era și a mea, au căpătat o viteză considerabilă, de parcă o trupă celebră urma să urce pe scenă. Am profitat de ocazie, pentru a mă lipi de spatele unui elev pe ale cărui glezne se întrezărea demarcația de bronz lăsată de șosetele pentru sport — un posibil „coechipier“ de nădejde.

— Scuze, i-am șoptit în ureche, plină de speranță. Mă împing și pe mine din spate, am adăugat.

Să fi fost soarta? Să fi fost el cel ales? Dar fața care s-a întors, pentru a-mi răspunde, era plină de acnee; mi-am dezlipit rapid pieptul de pe spatele lui cald.

M-am simțit dezamăgită urmărind cu privirea două fete cam toante, ținându-se de mână și alergând spre ușa clasei mele. Știam din catalog că, la primul curs, aveam zece băieți și douăsprezece fete. Am încercat să mă îmbărbătez — chiar dacă nu aveam să găsesc nicio variantă bună la acest prim curs, mai aveam alte patru clase și fiecare dintre ele ar fi trebuit să aducă noi oportunități. Asta nu însemna că îmi

va fi ușor: mi-am dat seama că partenerul ideal pentru mine trebuia să aibă anumite trăsături foarte specifice, care îi excludeau pe cei mai mulți dintre băieții din ultimele clase de gimnaziu. Pusele de creștere sau musculatura prea dezvoltată erau primele criterii de descalificare. În plus, voiam să aibă un ten curat, să fie subțire și, de asemenea, să aibă fie rușinea, fie disciplina necesară pentru a putea păstra un secret.

A fost nevoie să trag cu multă forță de ușa de la clasă, pentru a reuși să o deschid — curentul de aer rece de la aparatul de aer condiționat forma un vid care o făcea să opună rezistență. Înăuntru era răcoare și întuneric. Doi băieți, genul care fac glume proaste, stăteau în fața unității de aer condiționat; s-au dus imediat la locurile lor, zâmbindu-mi și așteptând să le arunc vreo replică dojenitoare („*Doar știți că nu aveți voie să umblați la aparat!*“), care să îi facă să iasă în evidență ca fiind mai îndrăzneți decât colegii lor. Nu m-am uitat cu atenție la fețele lor, dar, din cât apucasem să le observ corpurile, nu eram interesată: erau un amestec de pre- și postpubertate. Forma bicepsilor unuia dintre ei era vizibilă de la câțiva metri. Celălalt avea deja pilozitate tipic masculină pe brațe. Dar în încăpere, mai erau și alții.

Am mers direct către aerul condiționat și m-am pironit acolo, simțind cum sfârcurile mi se întăresc și devin vizibile. Mi-am închis ochii pentru o clipă. Trebuia să rămân calmă; trebuia să îmi privesc elevii ca pe o delicată expoziție de artă și să păstrez neîncetat distanța, de teamă să nu fiu tentată să îi ating.

— Sunteți profesoara? s-a auzit.

Era tot o voce masculină, deși un pic prea profundă. M-am întors, lăsând aparatul de aer condiționat să îmi răcorească ceafa.

— Da, eu sunt, am răspuns zâmbind. E foarte cald aici, am adăugat, trăgând de creionul cu care îmi prinsesem părul într-un coc.

Dar, rotindu-mi privirea prin clasă, mi-am dat seama că nu venise încă momentul să mi-l desfac — el nu era acolo, nu era în clasa aceasta. Și, totuși, aveam cu ce să îmi bucur privirea din belșug. Am reușit să

mă țin cu firea în timpul prezentării pe care mi-am făcut-o, până când un tânăr din rândul al doilea, imaginându-și că nu îl observă nimeni, și-a coborât mâna între picioare, aranjându-și îndelung ținuta. Vederea lui mi-a provocat o încordare a plămânilor și a pieptului; m-am apucat de marginea catedrei, pentru a mă sprijini, străduindu-mă din greu să mai rostesc câteva cuvinte în fața elevilor, fără să pară că sunt un bolnav de astm care se chinuie să respire.

— Vă rog să vă prezentați, am reușit să spun. Pe rând, vă rog. Spuneți-ne ce vă place să faceți, care vă sunt cele mai adânci frici, orice vreți.

Însă, pe măsură ce nivelul de excitație îmi cobora spre o valoare controlabilă, m-a cuprins un nou soi de panică. Toți băieții din clasă păreau nepotriviți — prea furtunoși, excesiv de încrezători.

La sfârșitul celei de-a doua ore, când devenise evident că nici în acest grup nu aveam niciun câștigător, m-am trezit întrebându-mă dacă nu ar trebui să sar cu totul peste pauza de masă. Oare mă supusesem singură la tortură, fără nicio speranță de eliberare? Aveam să fiu nevoită să interacționez cu ei, să îi văd zilnic, și totuși, nici măcar unul nu părea suficient de promițător ca să încerc ceva mai multe. Poate că ar fi fost mai bine să mă retrag, din semestrul de toamnă și să îmi încerc din nou norocul în primăvară, în altă parte?

— Deci nu avem nicio temă? a întreat o elevă, în timp ce clopoțelul se auzea sunând.

Avea ochii și nasul atât de mici și era atât de palidă, încât aparatul dentar părea să fie cea mai remarcabilă trăsătură a ei. Îmi venea să o duc în fața unei oglinzi și să o întreb: *chiar e posibil să existe fețe ca a ta?*

— De ce mă întrebi asta? am răspuns. Vrei cumva să aveți temă? Mi-a replicat clipind nevinovată; aș fi împroșcat sânge pe fața ei, lăsând-o în mijlocul rechinilor. Ceilalți elevi au început imediat să o insulte, făcându-mi pe plac, în timp ce majoritatea ieșeau deja din clasă. Știam că îmi va fi greu să mă port frumos cu fetele din clasele

mele, conștientizând generozitatea cu care viața le înzestraseră deja. Se aflau la începutul aventurii lor sexuale, fără să aibă niciun motiv de grabă — oricând se simțeau pregătite, aveau la dispoziție și la îndemână o largă varietate de oferte. Poftele lor aveau să crească în același ritm în care ele urmau să se maturizeze. Nu erau nevoite să își perceapă libidoul ca pe ceva deformat, pe care să îl țină prins în lanțuri la mansasarda imaginației lor, hrănindu-l doar în secret, după ce se întuneca.

În sfârșit, ultimul grup format din trei băieți rătăciți, șușotind și râzând a trecut pe lângă catedră.

— Ne vedem mâine, le-am spus.

Această adresare directă i-a dat celui mai vocal dintre ei imboldul pe care îl aștepta.

— Kyle crede că arătați foarte bine, a declamat repezit, izbucnind imediat în râs, în vreme ce Kyle l-a împins cu agresivitate pe curajos.

Apoi, nu a reușit decât să mormăie morocănos:

— Taci din gură!

Deși s-ar fi putut califica din punct de vedere fizic — nu era încă prea înalt și nici nu avea mușchii prea definiți — era mult prea sigur pe el și prea agresiv; cei care păreau cei mai dispuși erau, din start, excluși. Ei ar fi fost cu siguranță și cei mai tentați să vorbească.

În minutele care au precedat cea de-a treia oră, de fiecare dată când ușa se deschidea pentru a lăsa să intre câte un elev, zgomotul de afară și lumina soarelui care pătrundea în clasă îmi sporeau anticiparea, blocându-mi respirația. Atunci când intrau, aveau în spate un fundal luminos, iar înăuntru era mai întunecat; din acest motiv le vedeam doar conturul corpurilor, în vreme ce fețele, lipsite de trășături și umbrite îi făceau să pară angelici — cu fiecare șuviță de păr luminată — ca și cum s-ar fi materializat dintr-un vis. Însă, când îi vedeam mai de aproape, cu toții mă dezamăgeau. Ca să fiu sinceră, am ratat intrarea lui Jack; o ființă oribilă, ce avea bărbia și picioarele de dimensiunile unui elefant, prin comparație cu restul corpului, s-a

apropiat de catedră ca să îmi povestească despre cărțile pe care le citise peste vară. Dar, l-am observat pe Jack, curând după sunetul clopoțelului, când era deja așezat. Părea o variantă mai mare, una cu membrele alungite, a unui băiat de vârstă mai mică — cu părul de culoare deschisă lung până în dreptul bărbiei, fără alte trăsături care să iasă în evidență, și cu o gură care mustea de robustețe. Privea în direcția mea, fără a se uita direct la mine. Din când în când, un prieten îi șoptea ceva, iar el își întorcea capul și confirma sau râdea. Dar apoi, își retrăgea privirea cu timiditate. Avea în mișcări o politețe care îl făcea să ezite; s-a aplecat să caute în ghiozdan după un caiet, apoi, îndoindu-se că asta trebuia să facă, s-a uitat împrejur să vadă dacă și ceilalți își scosese caietele și, abia după aceea, și-a desfăcut rucsacul. Mi l-am imaginat făcând aceeași pauză ezitantă și atunci când avea să îmi desfacă fermoarul de la fustă, cu ochii căprui privindu-mă cercetători pentru a surprinde pe fața mea vreo expresie care să îi spună să se oprească, moment în care eu aș fi nevoită să îl încurajez, *să îi spun că e în regulă să continue.*

Mi-am dat seama, cu o ușoară jenă, că era pentru prima dată pe ziua respectivă când mi-am amintit să fac prezența. Dintr-odată, eram curioasă în legătură cu cineva. Numele lui era unul obișnuit și totuși deosebit — două prenume.

— Jack Patrick?

Mi-a aruncat un zâmbet timid, mai degrabă cu o încredere politicoasă, decât cu stimă de sine.

Rapunzel, Rapunzel, mi-am spus în gând. Ducându-mi mâna spre ceafă, mi-am scuturat părul și apoi, am umezit cu limba vârful creionului.

✱

Când am ieșit din clasă după ultima oră, lumina soarelui de amiază era încă orbitoare. Atmosfera haotică a finalului de zi făcea

ca zidurile de cărămidă ale școlii și toate marcajele menite să instauzeze ordinea — geometria perfectă a arbuștilor, semicercurile imaculate de lemn, mărginite de garduri verzi și palmierii — să pară niște relicve ale unei civilizații invadate și cucerite de puțină vreme. Pornind spre casă, tinerii scoteau strigăte ca în junglă și se fugăreau unii pe alții ca niște animale carnivore sălbatice, alergând împreună spre niște prăzi invizibile situate în afara granițelor școlii. M-am strecurat pe aleea din beton decolorat ce servea drept cordon ombilical pentru întreaga curte; era presărată cu niște pietre care o făceau să lucească în lumina soarelui. Strângând la piept un vraf de dosare — chestionare cu informații despre elevi, inclusiv datele de contact în caz de urgență ale lui Jack — am mijit ochii, pentru a mă adapta reflexiilor din pământ, în timp ce balerinii mei lăsau urme pe suprafața granulară. Mă simțeam ca într-un vis cu ochii deschiși, de parcă m-aș fi îndreptat spre mașină pe o cărare din zahăr luminos.

— Fiecare nouă vară pare mai scurtă, s-a auzit o voce guturală.

Imediat ce am auzit cuvintele, am simțit și mirosul de țigară. M-am întors, îndreptându-mi degetele de la mâna dreaptă pentru a mi le face streășină la frunte, parțial ca să văd mai bine, parțial în semn de salut. În parcare, Janet Feinlog stătea așezată pe treptele mochetate, pentru picior, cu portiera de la dubița ei albastră deschisă. Privea drept în față; chiștocul minuscul al unei țigări aprinse părea un pod ce sfida forța gravitațională, întins între degetele ei și cei câțiva centimetri de scrum suspendat. Nefiind sigură dacă mi se adresase mie sau vorbise singură, am apăsat butonul telecomenzii pe care o țineam în mână, iar alarma mașinii mele a scos un sunet ascuțit.

— Știi ce aș da ca să mai am încă o săptămână de vară? a întrebat.

Vocea avea un tremur ce trăda existența unui conflict interior în plină desfășurare: mi-am imaginat toate organele ei interne trepidând, în încercarea de a face față furiei nestăvilite a abdomenului ei atârnând flasc. Conflictul acesta se pietrificase în jurul câtorva decenii